

Trình Tùg Truyện

Lời tựa

Đầu năm Giáp Sửu bản ngã nhân chuyển công du thượng nguồn sông Canh La có tranh thủ dạo gót vào rừng lấy chút khí xuân. Tiết trời mát mẻ, gió hây hây, lác đác khắp một vùng đồi núi sơn cước là những tiếng thú tìm đàn, tiếng chim gọi bầy. Những thảm cỏ xanh rờn nằm dài trong nắng, thân ngọn đẫm sương run run căng tràn nhựa sống. Những cây liễu tha thướt như những ngón tay gầy xoè ra mà mon trón và ve vuốt bầu trời [1]. Phong cảnh thật chẳng khác gì chốn thần tiên, vừa hữu tình vừa vô ý.

Mải đắm mình vào thiên nhiên mà không biết trời tối lúc nào, đến khi chợt tỉnh thì vầng trăng đã lấp ló đầu non, trải những ánh vàng lên khắp thảm rừng trước mặt. Chợt mang mang một cảm giác Liêu trai, một nỗi sợ mơ hồ, run rẩy mà mê mê thích thú. Quả nhiên một nàng con gái vô cùng nhan sắc, tóc vấn trâm cài, mình vận độc chiếc pun trắng ngần tay màu cam tha thướt bước ra từ khoảng rừng trước mặt. Nàng ngạc nhiên vì có kẻ giữa đêm khuya dám lang thang nơi thâm sơn cùng cốc, đoạn nắm lấy tay cười khanh

khách mà kéo về nhà, kéo con ma rừng làm hại.

Nhà nàng là một căn nhà sàn trên một ngọn đồi, không tiện nghi nhưng ấm cúng, gia tài chỉ có bộ dàn Karaoke bọc da báo là có đôi chút giá trị. Trong lúc nàng pha cà phê đãi khách bản ngã buồn tay giở mấy cuốn sách đầu giường, thấy toàn là Hendreas Bollean, Jean Meadaux với Trương Nhữ Hoa, cảm thấy khâm phục vô cùng. Lát sau có ông già râu tóc bạc phơ ghé về, nàng giới thiệu là ông chú đẻ. Ông già tỏ ra rất hiểu biết tuy rằng hơi vô duyên, rằng ông bỏ ra 12 cây để mua quả đồi gần 2 hecta và dựng căn nhà sàn để nghỉ cuối tuần, cũng là để sau này về hưu làm chốn điền viên, chăm vài gốc vải, nuôi mấy con gà.

Uống tách cà phê, nghe ông già kể chuyện thời hoàng kim. Nàng xem chừng buồn ngủ, chốc lại dụi mắt, miệng ngáp liên tục. Câu chuyện về thời hoàng kim của ông đã kéo dài từ quá khứ lên hiện tại rồi hướng thẳng tới tương lai. Cảm giác không thời gian trở nên lẫn lộn. Nàng gục đầu trên đi văng ngủ, mắt chớp chớp duyên dáng. Ông già kể về thời trai trẻ chinh chiến, một đêm ngủ với ba bốn người, mà người nào cũng ngủ say, bản thân ông cũng ngủ say. Bản ngã cũng chuẩn bị ngủ say, lấy tay che miệng ngáp. Ông già chừng biết ý, nói: “Chủ nhà đãi khách là muốn khách thưởng văn. Nay văn xuôi đã không vào thì xin thấp nhang mà đọc văn vần vậy”. Nói đoạn bèn với tay trong đồng sách báo dưới sàn nhà, lấy lên một cuốn vở nham nhờ bìa ép plastic, cất giọng đọc. Nàng con gái cũng đã bừng tỉnh, thấy ông chú đẻ đọc thơ thì đột nhiên lao tới ôm ghì lấy bản ngã mà hôn.

Bản ngã vốn thích thơ, nay lại vừa được nghe giọng âm ngâm nga, vừa được

má áp miệng kề với giai nhân tuyệt thế thì lấy làm thoả thích vô cùng, lưỡi như nếm được từng câu, tay như sờ được từng ý, còn tâm quả nhiên thuộc lòng từng chữ. Ông già đọc hết bài thơ cũng là lúc có tiếng gà eo óc gáy, bản ngã bỗng rùng mình dụi mắt, thấy đang nằm tênh hênh dưới một căn nhà sàn bỏ hoang, đầu gối lên một mảnh da báo rách bươm, xung quanh cỏ lác mọc cao quá rốn, nên lấy làm kinh sợ vô cùng. Duy có bài thơ là vẫn nhớ như in từng câu từng chữ, bèn về nhà lấy giấy hồng điều chép lại. Thấy thật là tuyệt tác, hiếm có xưa nay.

Bài thơ dài hơn ngàn câu nhan đề là “Tán tương ti tuyệt tác truyện”. Sau này khi bản ngã biên soạn lại lấy tên nhân vật chính mà đổi thành “Trinh Tùng Truyện” cho ngắn gọn và dễ hiểu. Lời lẽ cổ văn đơn sơ, thể loại dân dã lục bát, nội dung ca ngợi nghệ thuật dục tình.

Về sau nhân lúc cao hứng có lấy bản thảo đưa cho nhà thơ H, nhà văn B, lập trình viên L, họa sĩ M, tiến sĩ hoá sinh G, nhạc sĩ V... xem qua một lượt. Tất cả bọn họ đều lắc đầu ngánh mặt bĩu môi nhíu mày, nhẹ thì phê là cột nhà tầm thường, là không văn không ý, nặng thì mắng là bậy, là bản, là vô văn hoá, là phi đạo đức... Bản ngã lúc đó cũng hoang mang không hiểu vàng thau thế nào, nhưng nhớ lại giọng đọc của ông chú để và nụ hôn giai nhân hồi nào thấy kỳ lạ không thể bỏ qua mà quyết tâm khảo cứu. Quả nhiên ghi lại được nhiều điển cố làm chú thích, làm cho mạch truyện trở nên minh bạch cuốn hút. Càng về sau càng thấy hứng thú vô cùng.

Mất hơn 152 năm khảo nghiệm nghiêm túc, lại nhờ có tiên sinh họ Quách một mực động viên khích lệ nên cuối cùng bản ngã mới dám soạn thảo toàn văn trên máy vi tính, in laser vài bản tặng bằng hữu thân thuộc đọc chơi.

Nếu chẳng may câu chuyện lọt tới tay những người có đạo đức đoan chính, thích rạch ròi trắng đen, lại hay câu nệ phải trái hoặc chưa từng tơ tưởng đến chuyện trai gái thì xin vứt sách rửa tay, bỏ qua như chưa hề trông thấy, được như thế thì bản ngã cảm tạ lắm lắm.

Tiết Kim miêu, chiều Hạ vũ, Thiên niên kỷ thứ 2.

TRINH TÙNG TRUYỆN

Ngày xuân vạn vật truy hoan
Nhân nha tới trấn Bình Khang [2] vui vầy
Chôn xưa ngọc đồng hoa đầy
Đàn Tinh [3] trùng phím, cung dây hững hờ
Thơ hay ở chỗ bất ngờ
Người hay ở chỗ đêm mơ xuất tình

Rằng xưa ở chôn đế kinh
Có nhà hiền triết họ Trinh tên Tùng
Đức thì ngôn hạnh công dung
Thi kỳ nhạc hoạ kiếm cung đều tài
Hình long ẩn, dáng hoa đài
Râu ba tấc rậm, lông dài tám phân
Dương hoàn viên đại kỳ lân
Cặp tay như hổ cặp chân như mèo [4]

Trình Tùng thuở nhỏ còn nghèo
Sống cùng cha mẹ bên đèo Mai Hoa [5]
Một lòng thờ mẹ kính cha
Sáng vào kiếm củi, tối ra đánh giầy
Thông dong bạn với gió mây
Hươu nai giúp thịt, cáo cầy mua vui
Gia tài một chiếc thuyền mui
Một cây đàn mộc, một gùi sách thơ
Khi buồn mộng tưởng vẩn vơ
Gảy đàn vài khúc, đọc thơ mấy bài
Khi nhàn nghiên bút miệt mài
Những khi cao hứng múa vài đường côn

Có người con gái cùng thôn
Cảm thương chàng có trí khôn hơn đời
Một đêm đầy ắp sao trời
Tình riêng nàng mới thốt lời cùng Trình
“Chàng ơi thiếp sống một mình
“Ngoài hai mươi tuổi còn trinh nguyên này
“Chữ yêu trần trọc bao ngày
“Hôm nay dâng trọn hai tay cho chàng”
Trình nghe rất đổi hoang mang
Rằng: “Ơn vận vũ [6] có nàng đoái trông
“Chỉ hiềm có cũng như không
“Trước sau đành phải phụ lòng Tố nga [7]

“Bến Hà châu [8] có bao xa
“Mà không thoát cảnh kinh thoa bố quần [9]”
Nàng rằng: “Chàng chó ngại ngần
“Thiếp đây mong được một lần mà thôi
“Quyết sau không hận không đòi”
Trình nghe thâm nghĩ: “Hẹp hòi làm chi
“Đường đường một đấng nam nhi
“Há đâu bỏ lỡ xuân thì gái tơ”
Nghĩ rồi quán chặt người thơ
Thoát tan y phục, sầm sờ mắt môi
Đài dao sóng dậy từng hòi
Hoa thơm thoả hái, núi đồi thoả trông
Khác nào đâu cảnh tiên bồng
Khác nào ả Chức động phòng Ngưu Lang [10]

Có người khách sớm sang ngang
Qua đường bắt gặp chàng nàng yêu nhau
Vốn nghề dịch số thâm sâu
Đêm qua lại thấy sao Câu [11] sáng bùng
Ngắm Trình kỹ, khách cả mừng:
Tinh hoa phát tiết từ lưng đến đầu
Nhẹ nhàng khách tới mé sau
Đưa tay nắm lấy hạt cau phũ phàng
Nàng cười: “Nếu định liên sàng [12]
“Thì đây cũng chẳng bẽ bàng làm chi
“Cho dù hai bậc tu mi [13]
“Một thân con gái xá gì gian truân!”

Khách rằng: “Ta chẳng tiếc thân
“Chỉ lo có kẻ sẩy chân vô tình
“Vui chốc lát, hận ba sinh...”
Trình nghe biến sắc thất kinh đập đầu
“Tiên sinh dạy bảo đôi câu
“Mà hồn giác ngộ ngộ hầu trăm năm”
Khách rằng: “Trăng khuyết lại rằm
“Không vui không hận, không nằm không yêu
“Đời người xem tựa cánh diều
“Không người thả, mặc gió chiều đẩy đưa
“Khởi tình dầu cũ hay chưa
“Mà càng yêu lắm càng mưa bão nhiều
“Sắc tài tránh nhất tị kiêu
“Phan An, Tống Ngọc [14] mỹ miều mà chi
“Nên chẳng đương lúc xuân thì
“Miệt mài đèn sách mà thi Tú tài!”
Tĩnh ra vội mặc quần dài
Khẩu đầu lệ nhỏ ra hai ba hàng...

Thoi đưa chốc đã thu sang
Lên kinh trọ học nhà hàng Thuỷ Tiên
Đêm đêm cần mẫn bút nghiên
Ngày buôn hoa quả kiếm tiền nuôi thân
Tài lương đông [15], đức chuyên cần
Kinh nam sử bắc mười phần đã thông

Uyên sâu kim cổ tây đông
Tứ Thư vanh vách, Thất Công [16] lâu lâu.
Làm thơ một bước hai câu [17]
Ngôn như lưu thủy, ý hầu cao sơn.

Một chiều thi hứng đương cơn
Rượu ngon một hũ, mẩu đơn một bình
Chợt nghe vắng tiếng cười tình
Nhìn ra tha thướt bóng hình giai nhân
Tóc mây buông xoắn đôi chân
Đỏ hồng gót ngọc, trắng ngần bờ vai
Hương thơm nức toả dặm ngoài
Tuyệt lê nhu nhú, hình hài thanh tân
Trình rằng: “Trước lạ sau thân
“Xin đừng e lệ tần ngần mà chi
“Cung thương [18] dẫu chẳng ra gì
“Cũng xin đề tặng đường thi một bài”
Rồng bay phượng múa miệt mài
Thoắt đề trên quạt những hai bài liền
Giai nhân cảm kích vô biên
Nguồn thơ lại được tay tiên hoạ vờn...

Lòng thơm ngát mộng mỹ nhân
Hồn cuồng si ủ những gần những xa
Chán thơ uống rượu xem hoa
Say sưa men rượu ngân nga men tình
Nàng như nóng bức trong mình

Bao nhiêu xiêm áo thành linh cõi ra
Trình bèn hôn thịt thơm da
Tay đưa lên ngực tay sà xuống mông
Tưởng rằng nhẵn tựa mỡ đông
Nào ngờ tóm phải chùm lông, giật mình!
Cầm đuôi đoán chắc hồ tinh [19]
Nàng cười: “Cái giống đa tình đừng lo
“Miễn là bên nhận bên cho
“Đã yêu bất kể nhỏ to, giống loài”
Trình nghe hợp lý thở dài
Khẽ đưa bảo bối từ ngoài vào trong...

Canh ba hành sự vừa xong
Gà vừa gáy sáng đã không thấy nàng
Mùi hương còn thoảng bên màn
Thơ còn tươi mực trên bàn cổ thư
Một ngày đầy ắp tâm tư
Một đêm tri kỷ thành như vợ chồng

Khoa thi năm ấy mùa đông
Đề thi vớ vẩn Trình không thèm làm
Đường công danh vốn chẳng ham
Xé giấy vứt bút bỏ sang quán ngòi
Quán chủ hai gái sinh đôi
Cô chị đi lấy chồng nơi đất người

Cô em xinh đẹp tuyệt vời
Hàm răng như ngọc nụ cười như hoa
Thoạt trông thấy khách phương xa
Dáng đào tha thướt bước ra đón mời
Rằng: “Trông dung mạo đoán người
“Đường hoan lộ [20] hân rạng ngời tương lai”
Trình buồn: “Ngán nỗi trần ai
“Công danh bất quá Tú tài, Trạng nguyên
“Bảng vàng chắc hẳn đứng tên
“Vì chê đề dở cho nên không làm”
Nàng nghe thương cảm vô vàn
Đằm đìa bỗng chốc đôi hàng lệ trong
“Thương chàng phận bạc long đong
“Học ba năm rưỡi mà không tiếc gì
“Khinh đề bỏ bút không thi
“Quả là khí phách nam nhi ngút trời”
Nói xong rót rượu ra mời
Hai tay nâng cốc tận nơi miệng chàng
Phía trong vạt áo ngực nàng
Tuột ra vài cúc trông càng lả lơi
Trình liêu hôn nhẹ làn môi
Rồi luôn tay xuống tận nơi trong cùng
Nàng hơi thoáng chút hãi hùng
Nhưng không cự tuyệt vậy vùng, lạ chưa!
Nhịp nhàng loan phượng mây mưa
Vượt qua hai ải rồi đưa vào nàng
Hỡi ôi đào huyết tuôn tràn

Ba năm một phút rách tan mất rồi...

Lát sau trí phục lục hồi

Trình nâng nàg dậy gạn lời hỏi han

Hỏi tên, đáp: “Ngọc Linh San”

Hỏi gia cảnh, đáp: “Cháu quan Tư Đồ”

Hỏi quê, “Sinh tại kinh đô

“Tuổi vừa mười sáu, cam lồ [21] vừa ra

“Chưa từng ân ái gần xa

“Chưa từng khoe liễu hiên hoa bao giờ

“Duyên châu đỏ thắm đường tơ [22]

“Những mong quân tử chọn giờ vu qui [23]

“Nguyễn về cử án tề mi [24]

“Nâng khăn sửa túi tiếc gì tri âm [25]”

Trình rằng: “Lỡ gãy ngọc trâm

“Phù dung lỡ nát, sầu cam lồ lời

“Chí trai ngang dọc đất trời

“Dễ đâu chôn chặt một đời vào hoa

“Thôi nàg thứ lỗi cho ta

“Thú vừa cùng hưởng, hận đà chung đôi”

Linh San tím mặt bầm môi

Nghẹn ngào uất hận một hồi mới tan

Rằng: “Từ đây dứt tơ đàn

“Có nợ có trả, có oan có đòi”

Trình nghe nàg doạ bật cười

Mặc quần không nói một lời bỏ đi

Chiều mưa lạnh ướt làn mi
Điêu hiu liễu rủ, tường vi héo gầy
Rượu tràn uống đã ba ngày
Càng uống càng tủi, càng say càng buồn
Càng sầu thi hứng càng tuôn
Trình bèn cầm bút viết luôn lên tường...

Chợt nghe huyền náo bên đường
Một tay kỵ mã dừng cương trước lầu:
“Trình Tùng phạm tội hai điều
“Thứ nhất vô lễ tự kiêu xé đề
“Bỏ thi, không chịu về quê
“Làm thơ uống rượu chửi thề quan nha
“Thứ hai con gái người ta
“Đang tâm vận lá bẻ hoa tan tành
“Này đây chứng cứ rành rành
“Huyết đào đương sự đọng thành vệt to”
Nói rồi hét lính trời gô
Ngang lưng buộc lại, ngựa Hồ [26] kéo lê
Da tan thịt nát thảm ghê
Khấp thân cát bụi bốn bề máu loang
Tống Trình vào ngục tạm giam
Hôm sau trình diện trước quan Tư Đồ
Trình rằng: “Thuốc mật roi bỏ [27]
“Dám xin khấu kiến Kim ô [28] một lần

“Ngọc Linh San tự hiến thân
“Thực tình không dám lần khăn ép bầy”
Quan rằng: “Mặt lớn gan tầy
“Định lời cao ngạo dối rày cửa quan
“Lại còn lớn tiếng kêu oan
“Nhục hình không dụng chắc càng lẻo môi...”
Khoảng trong một khắc ba hồi
Cho Trinh ném thử vài đôi ngón nghề
Cùi xiết trửu, móng kim kê
Chì sôi đổ miệng, mỡ dê lược đùi [29]
Đón đau biết mấy ngậm ngùi
Tinh mê ngàn bận, thác vui trăm con...

Mùa xuân gió nhẹ hoa thơm
Vụ mùa đương bội, gạo com trắng ngần
Đầy đường đám rước hội lân
Trẻ con tí tởng, gia nhân nô đùa
Nữ thanh trang điếm thêu thừa
Đo chùng yếm lụa, ướm vừa váy hoa
Nam thanh khăn áo lượt là
Cổ mang cà vạt, giày da bóng lộn

Cảnh quang thư thả tâm hồn
Vẳng nghe nhạc ngựa lỏng dòn nhịp cương
Trên yên toạ một cô nương

Mắt xanh biêng biếc, má hường hây hây
Mây thu liễu, tóc phong mây
Bờ môi mòng mọng, cổ tay tròn tròn
Chân dài, ức nở, bụng thon
Rõ là mới lớn, rõ con nhà lành
Rõ dòng thế phiệt trâm anh
Thiên kim tiểu nữ quan thanh Tư Đồ
Mẹ cha tên đặt Ngọc Hồ
Linh San là chị con cô con bà

Chiều nay dừng bước kiêu hoa
Công đường nàng ghé thăm cha vô tình
Gặp Trinh đang thọ nhục hình
Xót thương mới hỏi sự tình đầu đuôi:
“Trông chàng khí phách tuyệt vời
“Sao ô qui [30] nữ, ngọc bôi [31] tan tành
“Hơi oan thấu tận trời xanh
“Xem ra hải án hà thanh [32] có nào!”
Trinh đang huyết lệ tuôn trào
Thấy giai nhân hỏi dựa vào mà rên
Người đâu xinh đẹp như tiên
Bao nhiêu đau đớn chốc liền nhẹ không
Đưa tay ve vuốt má hồng
Thưa rằng: “Đâu dám nhọc lòng tiểu thư
“Oan này cũng chỉ riêng tư
“Ngay gian biết mặt, thực hư rõ ràng
“Khẩu đầu một việc nhờ nàng

“Tiểu sinh vốn chẳng quen mang gông xiềng...”

Ngọc Hồ ngấm nghĩ triền miên

Đắn đo phải trái chung riêng một hồi

Phân vân hết đứng lại ngồi

Bên tình bên hiếu biết thôi bên nào

Lát rồi lệ ngọc tuôn trào

Liều mình nàng trộm khoá vào cừu Trinh

Đêm khuya ngực thất lạnh thình

Trai tài gái sắc rùng mình xốn xang

Trinh rằng: “Đêm đã muộn màng

“Muốn xin kết bạn đồng sàng [33] được chăng?”

Nhẹ nhàng nắm lấy tay măng

Ghé môi thơm miệng, thơm răng, thơm hàm

Thơm tai, thơm cổ, thơm cam...

Tiệc đào Lưu Nguyễn [34] tham lam bốn lần

Ngọc Hồ mụ mị tâm thần

Ngó ra Trinh đã mặc quần từ lâu

Rằng: “Nàng tình nặng ân sâu

“Giao hoan chữa thoả lệ châu la đà

“Gối chăn đâu cũng là nhà

“Mây mưa chốc lát cũng là phu thê

“Chuyến này biên biệt sơn khê

“Xin đừng mong ngóng ngày về làm chi”

Nói rồi thơm nhẹ làn mi

Phủi quần xách áo ra đi vội vàng...

Đêm về trên trấn Bình Khang
Đèn hoa rực rỡ, rộn ràng phách sên
Phấn hương thơm toả đôi bên
Này đây hắt chớn Đào Nguyên [35] tiên bồng
Bao nhiêu con gái má hồng
Quần trong khoe lụa, áo trong khoe màu
Môi xanh, môi đỏ, môi nâu [36]
Tóc đen, tóc trắng, tóc sâu... đủ người
Bao nhiêu giọng nói câu cười
Tha hồ cho khách làng chơi chọn vàng

Lẻ loi giữa đám cao sang
Có người thiếu nữ lơ làng bước chân
Hình dong đượm nét phong trần
Tóc tai dờ bấn, áo quần rách bướm
Mặt mày tiều tụy thảm thương
Phong ba lộ nét, bụi đường vấy ngang
Dừng chân trước một nhà hàng
Đắn đo chốc lát rồi nàng bước lên
Nhẹ nhàng ngồi góc bàn bên
Khẽ truyền tửu nhị mang lên ba vò
Thái hai cân [37] rượu thịt bò
Nửa rán áp chảo, nửa kho xì dầu
Lai rai nhậu suốt đêm thâu
Vừa ăn vừa nhỏ lệ châu dầm dề

Canh tư gà giục bốn bề
Gục đầu nàng mới ngủ mê trên bàn
Sáng ra quán chủ hỏi han
Men say nàng vẫn miên man rượu nồng
Ngực căng, cổ ngấn, vai hồng
Xem ra gió nội hương đồng là đây
Tham lam quán chủ sắp bày
Thanh lâu nàng bị đưa ngay vào màn

Hỏi ra chính Ngọc Linh San
Cùng Trinh Tùng mới dâm gian ngày nào
Khi xưa cơn giận tuôn trào
Ra oai nàng lữ vội vào báo quan
Nào ngờ da nát thịt tan
Tình nhân thọ nạn hàm oan thấu trời
Khi xưa định doạ mà thôi
Nào ngờ máu chảy lệ rơi hải hùng
Linh San ân hận vô cùng
Khi không đập miếng đỉnh chung [38] tan tành
Máu đào dẫu chảy cũng đành
Màng hoa rách nát còn lành được chăng!
Tơ hồng Nguyệt lão khéo dăng
Yêu nhau mỗi ngả mỗi đường bơ vơ
Lệ tương tư nhỏ hững hờ
Vì tình lạc bước giang hồ tìm Trinh
Khoá son nàng khép cửa mình
Bơ vơ lều quán, mặc tình phấn hương

Buồn thay môi đỏ má hường
Đón đau phận liễu gặp phường lưu manh
Đêm qua lạc chốn lầu xanh
Tiền ăn không đủ, nàng đành bán thân

Khách đầu họ Mặc tên Cấn
Quê vùng Hà Bắc, vốn dân đào vàng
Nàng rằng: “Số kiếp phụ phàng
“Tắm thân đành để khách làng chơi hoa
“Thiếp không dám lấy tiền boả
“Chỉ mong quân tử mát xoa [39] nhẹ nhàng”
Khách rằng: “Khi tới chọn hàng
“Bao người ta chỉ thấy nàng là ung
“Giờ đây người lạ tình dung
“Trải vài ba cuộc tung bừng ái ân
“Chóc mà khăng khít tình thân”
Nói xong khách tự cởi quần thoát y
Đứng lên múa khúc Điều Ly [40]
Dáng quay nhịp bước tinh vi vô cùng
Linh San thoát cũng hải hùng
Sau cao hứng - đứng dậy cùng múa đôi
Mặc cho nước chảy bèo trôi
Thân trần lấm bụi tắm rồi lại trong
Khi diu dặt, lúc thông dong
Khi ngoáy móng hạc, lúc cong lưng ngà
Giương vòi ong hút nhụy hoa
Cả đêm mật ngọt trào ra ba lần

Trình Tùng từ bữa thoát thân
Giang hồ lưu lạc bước chân điêu tàn
Bao ngày cỏ đặm sương màn
Bao ngày không được truy hoan lần nào
Bao ngày đói khát còn cào
Tủi thân ngẫm nghĩ lệ trào bờ mi
Đường dài lắm lụi chân đi
Một chiều lạc bước dừng chi bên đàng
Non tây chợt thấy cửa hang
Bên trong thấp thoáng một nàng áo xanh
Trình mừng, hỏi chuyện loanh quanh
Ngâm thơ gạ gẫm yến oanh giải sầu
Rằng: “Đời bãi bể nương dâu
“Bất công giả dối biết đâu mà lường
“Chỉ còn chẵn gói yêu thương
“Xin nàng qua hết đêm trường cùng ta”
Nàng cười: “Rõ thật đào hoa
“Đang tâm ân ái bà già này chẳng
“Sức trai dù khoẻ dù hăng
“So ra kinh nghiệm chẳng bằng ta đâu”
Nói xong e lệ ngẩng đầu
Trời ơi, nhăn nhúm tóc câu da môi!
Trình run rẩy bước giật lùi
Trượt chân ngã ngửa dưới đồi lão nhân

Kêu rằng: “Cao thấp chưa phân
“Nhưng xem tuổi tác có phần so le
“Đầu là giao bái [41] phu thê
“Vẫn cần hợp tuổi, hợp quê, hợp tình
“Tiểu nhân vốn kẻ hậu sinh
“Dám xin tiền bồi rộng tình xót thương”
Cười rằng: “Anh rõ vô lương
“Hỏi xem ai gạ lên giường trước ai
“Đã yêu đừng kể gái trai
“Đừng so tuổi tác, đừng nài non to”
Trình nghe chột tỉnh cơn mơ
Dục tình đạo lý bấy giờ mới thông
Hai người ân ái thông dong
Tình dù đầu bạc răng long vẫn tình...

Bâng khuâng cơn mộng ba sinh
Sáng ra Trình bỗng giật mình nhìn quanh
Tênh hênh giữa bãi cỏ xanh
Nào đâu động ngọc, lão tình nào đâu
Một dòng suối chảy khe cầu
Một làn sương tựa khói sầu nhẹ vương
Cảnh như ly khúc Tiêu Tương [42]
Tình như chinh phụ đêm trường ngóng ai...
Chột nghe cộm dưới quần dài
Móc ra pho sách cùng hai túi vàng
Một tờ thư gấp gọn gàng
Nét thần tiên thảo mấy hàng buông lơ

Viết rằng: “Chót lưỡi đầu môi
“Yêu như nước chảy sông trôi mới là
“Dục tình tràn khắp thiên hà
“Âm dương tụ lại, tuyết hoa dồn vào
“Yêu nhau trinh bạch thanh cao
“Yêu nhau như thể khát khao sinh tồn
“Yêu nhau bằng cả tâm hồn
“Yêu nhau bằng mắt, bằng lưng, bằng tay
“Yêu cho mặn ngọt chua cay
“Yêu cho sóng cuộn, trời đầy bão giông
“Yêu dài xuân hạ thu đông
“Người hơn cầm thú, yêu không có mùa [43]
“Yêu nhau lẫn lóc mây mưa
“Yêu nhau, to mấy cũng vừa cũng xinh...
“Khá khen trẻ đã có kinh
“nghịem yêu đương với làm tình giỏi ghê
“Đêm qua tỏ mấy ngón nghề
“Quả là sức đĩa máu dê hơn người
“Bạc vàng, bí kíp tặng rồi
“Công danh sự nghiệp một buổi mà nên”

Trinh mừng, lạy địa vái thiên
Rằng xin ráng sức cơ duyên đạo tình
Sách kia nhìn lại nguyên hình
Tiêu đề ghi rõ: “Dục tình cảm nang”
Càng xem càng thấy xôn xang
Càng xem càng hiểu, đạo càng tinh thông

Bảy mươi hai thế phượng rồng
Suy tư từng chữ thuộc lòng từng chương
Đoạn bày bôi phấn thoa hương
Đoạn bàn thảo dược cường dương bổ tỳ
Đoạn lưu ý cách đứng đi
Cách xoa, cách vuốt, cách di, cách sờ
Cách đàn hát, cách ngâm thơ
Cách làm nũng nịu, cách vờ vẩn vương
Hiểu thêm bao cách phấn hương
Biết thêm bao kiểu âm dương giao hoà
Ngày ngày ngẫm nghĩ gần xa
Đêm đêm rèn luyện tay hoa cho rành
Ba năm thâm thoát trôi nhanh
Dục công cái thế chàng đành hạ sơn
Từ khi chếp vượt Vũ môn [44]
Tiếng lành truyền rộng, tin đồn lan xa

Xuân về đào lại nở hoa
Con gái môi thắm nước da mịn màng
Tình yêu căng nhựa tuôn tràn
Hồn si run rẩy cung đàn chơi vơi
Chiều xuân mưa bụi rơi rơi
Ngọc Hồ bất chợt thấy đời buồn tênh
Từ ngày thất tiết cứu Trinh
Giao hoan chưa thoả nhân tình đã xa

Nhớ người lệ nhỏ, châu sa.
Vì tình mắc tội, mẹ cha mắng rày
Ngẫm đời toàn những đắng cay
Liều thân cũng định ra tay đôi lần
Ngặt vì còn đủ song thân
Ngặt vì chữ hiếu ngàn cân chưa tròn
Ngặt vì tuổi hầy còn son
Lòng còn hừng hực, tình còn muốn yêu
Những khi gió sớm mưa chiều
Một lần thoả ước nguyện nhiều lần thêm
Những khi chẵn ăm đêm êm
Nồn nà trần trọc canh đêm trải dài
Những khi xem ảnh nghe đài
Khoả thân nàng lại vật nài nhớ Trinh
Đời vui sướng nhất chữ tình
Buồn đau nhất cũng chỉ mình chữ yêu

Một hôm thả gót phiêu diêu
Trên bờ đê ngắm cánh diều chơi vơi
Ngọc Hồ bỗng thấy một người
Mắt đưa lúng liếng, miệng cười làm thân
Tự xưng họ Mặc tên Cân
Muốn cùng giao hợp một lần cho quen
Rằng: “Đừng câu nệ nhỏ nhen
“Xin nàng mở khoá rút then cho rồi
“Chân đê chiều tôi không người
“Cỏ xanh làm gối gió trời làm chăn

“Chung Lăng chén tiền [45] mấy lần
“Gối chần phút chốc thành thân vô cùng”
Ngọc Hồ nổi giận dùng dùng
Định dang tay tát vỡ tung mặt dày
Nào ngờ khách quá nhanh tay
Luồn mình cúi xuống tóm ngay tuyết đào
Một tay khách giữ đôi phao
Tay kia luồn dưới yếm đào thoả thuê
Nàng như hoa đẹp chân quê
Gặp phường ong bướm đê mê rụng rời
Nhìn Cân ngọc diện sáng ngời
Thôi đành lòng thử buông lời cảm chừng
Hơi thở gấp, mặt đỏ bừng
Mắt huyền nhắm chặt lệ rung đôi hàng
Môi hơi hé mở dịu dàng
Rung rung bông đào mang mang hạ đài
Cân chưa kịp cởi quần dài
Chợt nghe tiếng quát bên tai âm âm:
“Khéo sao chọn chỗ gian dâm
“Ngang nhiên trai gái trao thân giữa đường!”
Ngọc Hồ tái xám má hường
Chuyện đà lộ tẩy còn chường mặt ai
Vết nhơ trước mặt nay hai
Liều thân thác xuống Tuyên Đài [46] cho xong
Nghĩ rồi nhảy vọt xuống sông
Nước đen [47] lờ lững một dòng buồn tênh
Cân còn nằm ngửa tênh hênh

Đã nghe tiếng sóng đập dềnh xa xa
Xót thương lệ tự chảy ra
Mối ân tình ấy thôi đà kiếp sau
Quan Tư Đồ quá đờn đau
Chưa lời sinh biệt đã câu tử lìa
Vừa thương con gái tái tê
Vừa sai lòng bắt Cân về tổng giam...

Trên đời lắm chuyện trái ngang
Ngọc Hồ trôi đến Bình Khang thì dừng
Một bà lão sống ven rừng
Thấy nàng còn sống vui mừng khôn nguôi
Thân già một bóng đơn côi
Từ nay có đứa con nuôi, đỡ buồn.

Trường giang sóng vỗ dập dồn
Dân chài tay kéo lưới dòn cá xa
Chợ chiều họp bến Hoàng Hoa [48]
Bán mua tấp nập kẻ ra người vào
Một thanh niên rõ to cao
Thịt săn cuộn chắc, lông mao rậm dày
Phùng môi, trợn mắt, dang tay
Ầm ầm thét lác giữa ngay chợ chiều
Một nàng con gái mỹ miều
Yếm đào xộc xệch váy điều so le

Khuôn mai đầy vẻ tái tê
Thân ngà run rẩy, mặt nghê bơ phờ
Trình đang dạo bước thần thơ
Giữa đường gặp chuyện ngẩn ngơ bật cười
Rằng: “Trông cơ bắp tuyệt vời
Mà sao bụng dạ hẹp hòi tiểu nhân”
Thanh niên tức giận vô ngần
Sẵn đao giắt ở cặp quần, rút ra
Trình cười: “Sống chết chẳng qua
“Sống là mộng ảo, chết là gió bay
“Đời người ngắn một gang tay
“Sống sao cho khỏi dứt dây tâm hồn
“Việc gì cả giận mất khôn
“Nam nhi ai lại đánh lộn nữ nhi...”
Thanh niên biến sắc tức thì
Vội co đôi cật [49], vội quì đôi chân
Dập đầu: “Khẩu khí cao nhân
“Dem so giọng lưỡi phàm trần khác xa
“Đệ con nhà đại phú gia
“Tuổi là hăm bốn, hiệu là Thẩm Du
“Say sưa phim ảnh dâm thư
“Thanh lâu, kỹ viện thân như người nhà
“Trời sinh vốn khiếu giảng hoa
“Lại cho của ấy gấp ba người thường
“Đêm ngày thưởng nguyệt đùa sương
“ăn chơi có tiếng nhất phường Đồng Xuân
“Bữa nay tương kiến cao nhân

“Mới hay danh tiếng xa gần gió mây
“Đệ xin bái lạy làm thầy
“Xin theo học đạo, tới ngày có nhau”
Trình rằng: “Dầu trước dầu sau
“Cũng từ mang nặng đẻ đau mà thành
“Cũng rồi một nắm cỏ xanh
“Đệ đừng câu nệ chức danh làm gì”
Du rằng: “Dạ đã tạc ghi
“Bấy lâu hư hỏng cũng vì vô duyên
“Tơ thừa xin chút chân truyền
“Gối chăn sành điệu, thần tiên khác nào”
Trình rằng: “Dục học thâm cao,
“Cho ra tình nặng, nhận vào ân sâu
“Kim đâm vào thịt thì đau
“Thịt đâm vào thịt nhớ nhau suốt đời
“Anh hùng dũng mãnh tuyệt vời
“Cũng là nhỏ bé trong môi nhân tình
“Thiên tài trác tuyệt thông minh
“Cũng là ngờ nghệch bên mình mỹ nhân...”
Thầy trò ý hợp tình thân
Say sưa đàm đạo đến gần nửa đêm

Heo may nhuộm lá vàng thêm
Lìa cảnh gió thổi xuống thêm thanh lâu
Bình Khang quen lối vó câu

Dập dìu công tử giải sầu ca nhi
Bao năm chôn gói xuân thì
Một đêm biết mấy người đi kẻ về
Ngõ ngang gió nội hương quê
Tao nhân đâu dám ngấm về tà dâm
Chị em kỹ nữ đồng tâm
Ngón nghề thi hoạ sát cầm đều hay

Chiều thu gió mát hây hây
Linh San tiếp khách gốc cây Đinh hoàng
Khách rằng: “Trước lúc đồng sàng
“Xin cho nghe một bản đàn Nam Quân [50]”
Linh San chậm rãi khoả thân
Ôm đàn gảy khúc Vũ Tàn Phong Hoa [51]
Tiếng vui rạo rức gần xa
Tiếng buồn li biệt Bá Nha, Tử Kỳ [52]
Tiếng ghen ngào buổi phân ly
Tiếng hoan lạc phút vu qui kéo dài
Tiếng cao réo rất tai ngoài
Tiếng trầm u uẩn ngân dài tai trong
Ngực căng ép hộp đàn cong
Nhũ hoa nén lại núm hồng rung rung
Tay măng khéo léo lả lùng
Ngón dài khoan nhặt từng cung phím hờ
Khách nghe lòng những ngẩn ngơ
Ngấm rằng: “Bốn khúc bao giờ gảy xong?”
Tình càng chờ đợi càng mong

Càng khêu gọi những đường cong mỹ miều
Mặc lòng, nhạc vẫn phiêu diêu
Mà trăng dần sáng, bóng chiều dần tan
Tay thon vẫn mãi mê đàn
Nàng như quên cuộc truy hoan sắp rồi
Khách bèn vừa đứng vừa ngồi
Vừa nghe, vừa ngắm, vừa cười, vừa rên
Bao nhiêu đau đớn ưu phiền
Theo dòng nhạc khúc chảy liền ra sân
Trên làn da mịn trắng ngần
Có hơi lưu thủy phù vân đôi dòng...

Canh ba nàng gảy đàn xong
Vườn khuya bóng lẻ tiếng thông rì rào
Tìm quanh khách thấy đâu nào
Tiền boả đã kẹp sẵn vào sách thơ

Một ngày quán chủ bước vô
Rằng: “Đây tân nữ Ngọc Hồ mới qua
“Nhờ chị em giúp gần xa
“Ngón nghề truyền hết mới là tri âm...”
Một nàng áo vải quần thâm
Sắc xuân mơn mớn ngang tâm Linh San
Mắt nai hoen lệ chứa chan
Hình dong thầy lầy, dung nhan bơ phờ

Linh San nhác thấy Ngọc Hồ
Chị em run rẩy ôm vô lấy nhau
Nửa mừng rỡ, nửa tủi đau
Trở trên Hợp Phố tụ châu [53] chốn này
Ngọc Hồ rơi lệ giải bày
Căn nguyên câu chuyện từ ngày cứu Trinh:
“Liều thân tự tử một mình
“Rồi bà lão vớt nên tình mẹ con
“Thương yêu bền nghĩa keo sơn
“Ruột già thân thiết còn hơn người nhà
“Bốn mùa thấm thoát trôi qua
“Lên cơn hen cấp lão bà ra đi
“Vay tiền trả nghĩa tử ly
“Lo tròn đạo hiếu nàng đi bán mình...”
Linh San thổn thức tâm tình
Chọn lời an ủi linh tinh một hồi
Rằng: “Em tới chốn đây rồi
“Bẽ bàng cứ gạt lệ cười là xong”

Thời gian cách mặt xa lòng
Ngọc Hồ quen chuyện bướm ong đi về
Dục tình nàng vốn đam mê
Dẫu là tủi hận chẳng hề oán than
Khách chơi thù tiếp nhẹ nhàng
Nghề chơi tỏ được muôn vàn lối hay
Cuộc chơi giữ trọn đắm say
Khách về lưu luyến voi đầy phòng loan

Sông dài trôi nổi thuyền lan
Buồn vui gửi lại tiếng đàn câu thơ

Từ khi trốn lệnh Tư Đồ
Mặc Cân chìm nổi giang hồ lênh đênh
Chông gai dặm bước gập ghềnh
Nhiều hôm trần trở buồn tênh khóc thầm
Thân trai cường tráng đa dâm
Mộng tình bí bách sầu cam nghẹn lời
Tay trơn bụng đói rã rời
Đói tình còn khổ bằng mười đói ăn

Một đêm đương lúc sáng trăng
ánh vàng nhuộm cỏ sương giăng mịt mù
Cân đang náo nức dạ lòng
Sầu thơ muốn phát từ trong ra ngoài
Lều tranh cửa đóng then cài
Đột nhiên thơm nức hương nhài lảng lảng
Một nàng thiếu nữ khoả thân
Nồn nà như ngọc trắng ngần như hoa
Mịn màng tươi mát thịt da
Đùi thon mỹ lệ nhũ hoa điểm hồng
Chi hiềm thấp thoáng sau mông
Hình như có một chùm lông rất dài
Quả nhiên đuôi mọc ra ngoài

Thoạt trông đã biết là loài hiếu dâm
Mặc Cân chưa kịp định tâm
Đã nghe hồ nữ thì thầm bên tai
“Đêm nay một gái một trai
“Xin chàng hãy thử ra oai xem nào”
Cân nghe xúc động dạt dào
Hồ ly thì có khác nào gái tơ
Ngắm rồi hăng giọng đọc thơ
Vừa tuôn ý ngọc, vừa sờ thoả thuê
Hồ ly thích chí đê mê
Miệng cười lơ lửng, thạch kê [54] ngoáy tròn
Đieu Ly vũ điệu mê hồn
Cân cùng hồ nữ lưng dòn tay đưa
Sải chân theo nhịp mây mưa
Vừa xoay vừa cởi áo thừa quần trong
Ngoài vườn mưa nhỏ long tong
Trong nhà tình thủy đôi dòng chảy ngang...

Canh tư gà bông gáy vang
Hồ ly thở thè oanh vàng bên tai:
“Tuy rằng vừa lớn vừa dài
“Vừa to cơ bắp, vừa tài Đieu Ly
“Nhưng xem ra chồn Bạch mi
“Một mình thoả nguyện còn gì gỗi chẵn
“Chàng nên học đạo vài năm
“Bữa mai là đúng ngày rằm tháng ba
“Đợi khi nắng khuất bóng tà

“Trinh Tùng chàng nhớ chạy ra nhận thầy...”

Dứt lời nàng vội biến ngay

Lông đuôi vừa rụng bám đầy chần hoa

Trinh Tùng nhân tiết tháng Ba

Cùng Thắm Du dạo bước qua ngõ Đào

Xảy đâu thấy một anh hào

Mặt mày tuấn tú chân cao lưng dài

Thấy Trinh bước đến vái dài

Rồi rung đùi nhảy múa bài Điêu Ly

Miệng ca giọng khúc Xuân Qui [55]

Tiếng ca xuất qui, dáng đi nhập thần

Trinh Tùng không chút ngại ngần

Quần đùi áo lót dần dần cởi ra

Nhún chân theo nhịp năm ba

Quay cuồng vũ điệu Tố Nga đồng sàng

Chàng kia đứng lặng bàng hoàng

Thẹn thùng nước mắt đôi hàng long lanh

Rằng: “Bấy lâu chỉ nghe danh

“Đâu ngờ tài lực tinh anh vô ngần

“Tiểu nhân họ Mặc tên Cân

“Lòng thành năm tác xin dâng theo hầu

“Dặm trường tiếp nối vó câu

“Quyết không quản ngại rừng sâu núi dài”

Trinh cười: “Đệ nói chẳng sai

“Mỗi người chỉ thạo một vài tuyệt chiêu
“Sức mòn tài lẻ phiêu diêu
“Một thân lập nghiệp xem chiều hơi khoai
“Sao bằng sát cánh kề vai
“Thầy trò đồn sức chí trai tung hoành
“Hữu duyên tương ngộ đã đành
“Vô duyên thiên lý cũng thành tri âm”
Thẩm Du nắm chặt tay Cân
Rằng: “Gặp nhau mới một lần đã yêu
“Đồng môn, đồng giới, đồng liêu
“Từ đây huynh đệ sắt tiêu [56] đồng lòng”
Mặc Cân xúc động vô cùng
Đầm đìa nước mắt đôi dòng chảy xuôi
Thề rằng: “Ghi nhớ khôn nguôi
“Thân này xin gắng một buổi báo ân”

Từ khi có được Mặc Cân
Trình Tùng như hổ thêm chân thêm đầu
Như rồng thêm cánh thêm râu
Oai phong giữa chốn thanh lâu nhà hàng
Sáng ôn lý thuyết đàng hoàng
Chiều chiều lại tới Bình Khang thực hành.

Một lần gió mát trăng thanh
Thầy trò ba kẻ xuất hành chơi đêm

Tiếng ve rên rỉ buồn thêm
Sương sa đọng những hạt mềm trong veo
Người đi bóng đổ trắng theo
Cây buồn xao lá suối reo rì rào
Hoa đêm hương toả ngạt ngào
Ngõ như hương phấn má đào tiên nga

Bỗng nghe tiếng hát từ xa
Nửa như tiếng thở, nửa là tiếng rên
Từng cơn ai oán ưu phiền
Ai nghe cũng phải bật lên khóc thầm
Thầy trò kinh ngạc dừng chân:
Dưới trăng trắng nõn khoả thân hai nàng
Cân, Du định tới liên sàng
Trình cười ngăn lại: “Vội vàng mà chi
“Rõ là uẩn khúc điều gì
“Xem ra oan khuất xuân thì cả đôi”
Nói rồi hắng giọng liếm môi
“Hai nàng cho hỏi đôi lời được chăng?”
Giật mình ôm kín ngực mẫn
Hai nàng kinh hãi bàng hoàng ngoái trông
Thẹn thùng khép nép đôi mông
Đột nhiên chết lặng. Thật không ai ngờ!
Ba thầy trò cũng sững sờ...
Dưới trăng tử muội Ngọc Hồ, Linh San!

Trình Tùng lệ nhỏ chứa chan

Lại gần ghì xiết hai nàng vào tay
Nụ hôn kèm cả đắng cay
Cả thương xót lẫn vui đầy nhớ nhung
Phút đoàn viên thật lạ lùng
Hai nàng cảm động rung rung nghẹn ngào
Nước đầu từng đợt tuôn trào
Hương tình ngát toả dạt dào từng cơn
Trình rằng: “Ta vẫn nghe đồn
“Hai nàng bày bán thịt lợn đầu đây
“Nhớ tình chăn gối mưa mây
“Vào Bình Khang hỏi mấy ngày chẳng ra
“Tưởng rằng bướm đã bay xa
“Trách mình phận bạc, ngấm mà vô duyên
“Nay Lưu Nguyễn lại gặp tiên
“Thật là thoả những ước nguyện bấy lâu”
Hai nàng thôn thức lệ châu
Nhắc từng chuyện cũ buồn đau thế nào:
“Kiếp hồng nhan, phận má đào
“Lỡ chân cùng lạc bước vào Bình Khang
“Ngõ đường hoan lộ thênh thang
“Đâu hay sỏi ngọc, thau vàng mộng lung
“Phường khinh bạc lấm như sung
“Chính nhân quân tử muốn lòng chẳng ra
“Bàn đi tính lại đêm qua
“Chị em quyết bỏ trốn xa vũng lầy
“Thoát rồi thoả chí gió mây
“Xé tan y phục mừng ngày thái lai

“Ông trời có mắt chẳng sai
“Nay duyên kỳ ngộ, đây bài hoàn lương
“Từ rày đắm đuối yêu thương
“Thuỷ chung dù có phong sương dải dẫu”

Mặc Cầm bước tới cúi đầu
Cổ nhân tình cũ nhận nhau một hồi
Rằng: “truân chuyên đã qua rồi
“Từ nay loan phượng kẻ môi ấp lòng
“Từ nay chấp mối tơ hồng
“Nói tình dang dở bến sông hôm nào...”

Thắm Du e thẹn định chào
Nhưng vì thương cảm ghen ngào lệ rơi
Hồi lâu không thốt nên lời
Miệng hoa nở một nụ cười ngô nghê
Tay cầm vạt áo vân vê
Lát rồi cất giọng tái tê ôn tồn
“Vẫn nghe danh nổi như cồn
“Bữa nay mới được thấy mặt giai nhân
“Quả là quyền rũ vô ngần
“Mịn hơn hoa hậu, tiểu nhân xin thề...”

Lời yêu trao đổi chán chê
Lệ thương nhỏ ướt đầm dề cỏ xanh
Trình rằng: “Tình cũ chân thành
“Hãy cùng ca khúc đồng thanh liên sàng”

Năm người phấn khởi hân hoan
Yêu nhau dưới ánh trăng vàng lung linh
Năm thân chung một thể hình
Năm hồn hoà một khối tình bao la
Tay chân lẫn lộn thịt da
Này là lá thắm, này là cỏ non
Này là ngõ hẻm cuối thôn
Này là đại thụ dập dờn phong ba
Này là nhũ ngọc tuyết hoa
Này là suối ngọt chảy ra từng dòng...

Cuộc yêu kéo đến rạng đông
Yến oanh rũ cánh tia lông một hồi
Tình còn vương vấn đầu môi
Dục còn khắc khoải đầy vơi trong lòng
Năm người xuống tắm suối trong
Rồi lên nằm giữa cánh đồng nghỉ ngơi
Trên cây chim hót vang trời
Cỏ hoa rực nắng, mây trôi lững lờ
Mấy nhành liễu rủ lơ thơ
Bướm vàng xao lượn như mơ, dập dờn...

Thay lời kết

Thật ra tác phẩm chưa dừng ở đây – cảnh đoàn viên của năm nhân vật chính, mà còn có đoạn kết với chừng hai, ba trăm câu thơ, lời lẽ uyển chuyển sâu

sắc, ý tứ khiêm nhã điệu ảo. Hiềm nỗi lúc ông chú để ngâm đoạn này cũng là lúc bản ngã cùng giai nhân cao hứng giật mình, nên đột nhiên thì mạch trở nên hỗn độn mơ hồ không thể nắm bắt được.

Sau này trong nhiều đêm đông giá lạnh, mưa phùn rả rích, bản ngã ân hận ghen ngạo vì sự giật mình không đúng lúc, thấp bịch lạp ngời vất óc gắng nhớ lại từng lời vàng ý ngọc. Than ôi thấy đều là vô ích. Vài lần bản ngã chèo thuyền ngược dòng Canh La về thượng nguồn, mong tìm lại được dấu tích cố nhân. Hỡi ôi bóng người xưa như hạc nội mây ngàn, phiêu diêu biết nơi nao mà tìm.

Cũng đôi lần bản ngã liệu thân bất chước lối hành văn, vận dụng tính logic của mạch truyện mà cố bịa ra một đoạn kết cho hoàn chỉnh, kiểu như thế này:

“Để cho nhân loại trường tồn
Ông xanh kia ghép thịt hồn với nhau
Thế rồi mãi mãi về sau
Gái trai liên tục sướng - đau vì tình...”

Hoặc như:

“Yêu nhau muôn sự ở hồn
Yêu nhau chẳng kể là khôn hay dại (dại)
Yêu nhau chẳng kể ngày mai
Trời sinh hồn – xác miệt mãi yêu nhau...”

Nhưng đều cảm thấy chúng dờ dẩn, quê mùa, kệch cỡm và trống rỗng, nếu ghép vào hẳn sẽ xúc phạm đến giá trị của nguyên tác lấm lắm. Thật giống như khi ca sĩ nửa mùa HK định viết thêm chương cuối cho bản “Giao hưởng hành khát” của Phrystomum, điêu khắc gia nghiệp dư TS muốn tái tạo lại bắp chân cho tượng thần Ethasiar ở Lantica, hay đơn giản hơn, giống như ông QS đòi bỏ hành đập trứng vào bát phở chay – món đặc sản gia truyền của nhà họ Bàn này vậy.

Vì thế mà bản ngã trước xin độc giả lượng thứ cho sự thiếu sót, sau đành nhớ đến đâu ghi lại đến đó, chỉ dám chú giải thêm dăm ba câu ngờ nghệch, chứ tuyệt nhiên không dám sửa vào nguyên tác dù là một chữ. Còn đoạn kết quyết để ngỏ đó, ngỗ hầu dành cho độc giả, mỗi người đều có một nhãn quan về chuyện phòng the, tự suy ngẫm mà phán đoán cho riêng mình một kết cục.

Ngoài ra, nếu ai đó may mắn tình cờ bắt gặp một căn nhà sàn giữa chốn thâm sơn cùng cốc nơi thượng nguồn sông Canh La, bên trong có ông chú để đang cao giọng ngâm thơ cùng một nàng con gái xinh đẹp mình vận độc chiếc áo pun trắng ngắn tay màu cam, thì xin làm ơn chuyển hộ bản ngã lời chào trân trọng tới ông chú để và nụ hôn cho giai nhân, và đặc biệt đừng quên photocopy hay chép lại giùm đoạn kết để bổ khuyết cho tác phẩm vốn dĩ đã rất hoàn thiện này.

Bàn Tả Cân

Chú thích:

[1] Từ này mượn của con trai bạn tôi, năm nay 3 tuổi.

[2] Bình Khang: tên một phường ở kinh đô Trường An, đời Đường, nơi có nhiều thanh lâu kỹ viện. Được dùng để chỉ nơi ở của kỹ nữ nói chung.

[3] Đàn Tinh: còn gọi là Tinh Cầm hoặc đàn sao, một loại đàn bằng gỗ sến, không có dây, không có phím, hay được chơi đệm cho vũ điệu Điêu Ly. Xem thêm tích Điêu Ly.

[4] Tay hổ chân mèo: đời Tống có Trương Tiêu Sư nổi tiếng về ngạch buôn lụa. Có lần nước sông Hoàng Hà dâng cao, giá lụa giảm mạnh, Trương dốc hết gia tài ra mua tích trữ, về sau vốn một lãi trăm. Tương truyền họ Trương có đôi chân nhanh như mèo và đôi tay mạnh mẽ như sư tử.

[5] Đèo Mai Hoa: tên một đèo trên núi Hành sơn thuộc tỉnh Lạc dương, nơi diễn ra Lạc dương kỳ anh hội của Văn Ngạn Bác đời Tống. Về sau nghĩa bóng dùng để chỉ nơi ở ẩn của các bậc kỳ nhân dị tướng.

[6] Vân vũ: mây mưa. Lời tựa bài phú Cao đường của Tống ngọc, thuật việc vua nước Sở đến chơi Cao đường, mộng thấy nữ thần núi Vu Sơn dâng chén gỏi, trên có khí mây sớm (triêu vân), dưới có nước mưa nguồn (sóc vũ). Từ đó vân vũ, mây mưa, Vu Sơn, giấc Cao đường dùng để chỉ việc trai gái gặp gỡ, ân ái với nhau.

[7] Tô Nga: Chỉ người con gái đẹp. Tương truyền Thường Nga lừa lúc chồng là Hậu Nghệ hái rau tiêu, lấy trộm thuốc trường sinh bất lão, trốn lên cung trăng. Hậu Nghệ biết được giương cung bắn đồng thời 3 mũi tên đỏ, xanh, lục (RGB). Ngặt vì xa quá nên không trúng. Màu sắc 3 mũi tên hợp

thành sắc trắng nên gọi là Tố nga.

[8] Bến Hà Châu: Nói về việc vợ chồng tốt đôi vừa lứa. Nguyên gốc là một bài thơ trong Kinh Thi:

Quan quan thư cưu

Tại hà chi châu

Yêu điệu thực nữ

Quân tử hảo cầu

[9] Kinh thoa bố quần: Thoa cài tóc bằng gai cây kinh, quần bằng vải thô ráp. ý nói cảnh nghèo khó không thoát ra được.

[10] Ngưu lang, Chức nữ: Chức nữ là cháu trời, được gả cho Ngưu Lang làm nghề chăn trâu. Hai vợ chồng ân ái nhau suốt ngày, việc công làm không trọn. Bị phạt đầy mỗi người một bờ sông Ngân hà, hàng năm chỉ được gặp nhau một lần vào đêm thất tịch (mùng bảy tháng bảy).

[11] Sao Câu: là ngôi sao sáng nhất trong đám tinh vân Con Cua (M87), cách chúng ta khoảng 1,5 tỷ năm ánh sáng. Có giả thuyết rằng đây là một vụ nổ sao siêu mới (Supernova) từ một ngôi sao mẹ có khối lượng gấp 4 lần mặt trời. Sách Thiên Văn cho rằng ứng với sao này là những nhân vật đào hoa cái thế.

[12] Liên sàng: Nhiều giường ghép lại với nhau, nhiều người cùng nằm chung giường. Nghĩa bóng: nhiều người cùng tham gia vào một cuộc giao

hoan.

[13] Tu mi: bậc mây râu, ám chỉ phái mạnh.

[14] Phan An, Tống Ngọc: Tương truyền là hai người có dung nhan đẹp nổi tiếng thời nhà Tống. Sau không làm nên được nghiệp lớn vì quá đẹp.

[15] Lương đồng: xà cột. Nghĩa bóng để chỉ những người có tài kinh bang tế thế.

[16] Thất Công: Tên một trước tác nổi tiếng của Vũ Văn Lâu (378-385), viết về Bang chủ cái bang Hồng Thất Công. Tổng cộng mười vạn chữ, chia làm 30 đoạn thiên và năm trường thiên. Dùng để chỉ các tác phẩm văn học lớn nói chung.

[17] Một bước hai câu: Tương truyền Tào Thục đời hậu Hán có tài ứng tác một bài thơ lục bát tám câu trong vòng bảy bước chân. Nay Trinh Tùng một bước làm được hai câu là tài hơn Tào Thục vậy.

[18] Cung Thương: Hai âm đứng đầu trong ngũ âm. Cung là tiếng thấp, đục, chậm, còn gọi là tiếng thổ. Thương là tiếng hơi thấp, hơi đục, hơi mau, gọi là tiếng kim. “Đêm thanh lựa tiếng cung thương một bài” (Tây sương ký)

[19] Hồ tinh: giống cáo thành tinh. Để mê hoặc đàn ông thường hay biến thành các cô gái đẹp, duy có cái đuôi là không giấu được. ở Bình khang có nhiều hồ đến nỗi các quý ông trước khi trăng gió thường phải sờ đuôi các nàng để kiểm tra xem có phải là hồ ly không.

[20] Hoan lộ: phương thức để đạt được hoan lạc tối đa trong cuộc sống.
Tránh nhầm với hoạn lộ là đường công danh, sự nghiệp.

[21] Cam lộ: nước sương ngọt.

[22] Tơ hồng: cuộn dây tơ đỏ Nguyệt lão dùng để se duyên cho những đôi uyên ương.

[23] Vu qui: về nhà chồng, chỉ lễ cưới. Kinh Thi có câu: “Chi tử vu quy”.

[24] Cử án tề mi: nàng Mạnh Quang khi dọn cơm cho chồng là Lương Hồng thường nâng khay lên ngang mày (cử án tề mi), không dám ngẩng mặt lên nhìn. Người đời ai cũng khen là vợ thảo dâu hiền.

[25] Tri âm: hiểu tiếng đàn, chỉ người tri kỷ. Xem thêm tích Bá Nha, Tử Kỳ.

[26] Ngựa Hò: giống ngựa ở phương Bắc, chân to, bờm rộng. Nổi tiếng chạy khoẻ. Xích Thổ của Quan Vân Trường ngày xưa cũng xuất xứ từ giống ngựa này.

[27] Thuốc mật, roi bò: thuốc ngọt như mật, uống rất ngon, roi bằng cỏ bò, đánh không đau. Chỉ sự đe dọa bên ngoài, mang tính thị uy là chính.

[28] Kim ô: quạ vàng, chỉ mặt trời.

[29] Xiết trửu, kim kê, chì sôi, mỡ dê: các dụng cụ nhục hình, các phương

thức tra tấn thời trung cổ.

[30] Ô qui: con rùa đen. Ngày xưa quan niệm loài rùa đen thường háo dâm, thành ra văn học dùng từ này để chỉ những kẻ ưa chuyện chăn gối. Đặc biệt trong các giai tác của Kim Dung tiên sinh, các tay hảo hán thường rửa nhau là đồ rùa đen, coi đó là câu xúc phạm ghê gớm.

[31] Ngọc bôi: chén ngọc. Tương truyền Phong Cát Chấn tu đắc đạo, thường uống rượu thịt chó ở ven sông. Uống xong lại ném chén ngọc xuống làm thuyền bơi qua sông. Thiên hạ rất phục.

[32] Hải án hà thanh: Biển lặng sông trong, chỉ cảnh thái bình thịnh vượng.

[33] Bạn đồng sàng: bạn cùng giường, chung chăn gối.

[34] Lưu Nguyễn: Xưa Lưu Thần và Nguyễn Thiện vào núi Thiên Thai hái thuốc, gặp hai nàng con gái (thực ra là hai nàng tiên) mời về nhà ân ái. Đến khi quay về nhà thì con cháu đã đến đời thứ bảy, muốn quay lại cũng không tìm thấy lối vào nữa.

[35] Đào Nguyên: tên ngọn núi ở phía Tây Nam tỉnh Hồ Nam. Dưới núi có động Đào Nguyên, được kể trong bài Đào Hoa Nguyên ký của Đào Tiềm. Dùng để chỉ nơi có cảnh đẹp, người đẹp ở, cuộc sống hạnh phúc, sung sướng, hoặc cõi tiên. Lời bài hát Thiên Thai: “Tiếng ai hát chiều nay vang lừng trên sóng, nhớ Lưu Nguyễn ngày xưa lạc tới Đào Nguyên...”

[36] Môi xanh, môi nâu: thời Đại Đường nước Thổ Lô Phồn và Cao Ly (Hàn

quốc hiện nay) chảy máu mỹ nữ sang Trung Nguyên rất nhiều. Con gái nước Thổ Lô Phồn thường có thói quen tô môi son màu xanh. Con gái Cao Ly lại hay dùng son nâu hoặc thâm màu. Truyền thống này còn được áp dụng đến ngày nay.

[37] Cân: cân đây là cân tạ, hai cân rưỡi ước chừng không nhiều, chỉ khoảng 1kg.

[38] Đỉnh chung: ngày xưa nhà vua ghi công trạng cho bề tôi vào vạc và chuông, gọi là đỉnh chung. Dùng để chỉ những đồ vật có giá trị cả về mặt vật chất lẫn tinh thần.

[39] Mát xoa (Massage): theo từ điển tiếng Pháp là sự xoa bóp, có tác dụng nhuận tràng, tiêu khí, cân bằng âm dương. Rất phát triển ở các nước Châu á. Massage thường được dùng kết hợp với các loại thảo dược như dầu xả, ngải cứu, bạc hà, tạo nên cảm giác mát lạnh như đứng dưới một thác nước, nên mới có tên gọi mát xoa.

[40] Điêu Ly: tên một vũ khúc do Sư Thoan thời Thần Nông sáng chế. Vũ công khi múa phải dần dần cởi bỏ y phục, cho đến khi hoàn toàn khoả thân. Về sau có nhiều biến thể của điệu múa này, đặc biệt đến thế kỷ XIX có một nhánh truyền sang Châu Âu tạo thành thể loại Striptease rất được ưa chuộng.

[41] Giao bái: theo thủ tục cưới xin ở Trung Quốc, cô dâu chú rể trước bái gia tiên, sau bái tứ thân phụ mẫu, sau rồi mới giao bái và giao hoan.

[42] Tiêu Tương: nơi phân nhánh của hai con sông Tiêu và sông Tương ở

Kim Lăng, Hồ Nam, Trung Quốc. Tượng trưng cho sự li biệt. Thơ Vương Xương Linh:

Kinh môn bất kham biệt
Huống nãi Tiêu Tương thu

[43] Yêu không có mùa: Về vấn đề này hiện nay có một số công trình nghiên cứu chứng minh rằng con người hứng tình giao hoan bốn mùa là do ăn thức ăn nấu chín. Nhà sinh dục học người Nhật Kurasiota đưa ra dẫn chứng là ở châu Phi có bộ tộc Kipa ăn toàn thịt sống, các quan sát khoa học cho thấy họ chỉ giao hợp liên tục vào thượng tuần tháng ba.

[44] Vũ môn: Nằm ở thượng lưu sông Hoàng Hà, giữa huyện Hà Tây tỉnh Sơn Tây và huyện Hàn Thành tỉnh Thiểm Tây (Trung Quốc). Nơi đó có môn đá có hình như cái cửa do vua Vũ nhà Hạ xây dựng, gọi là Vũ môn. Tương truyền cứ vào tiết tháng ba cá chép tập trung tại đây thi vượt qua Vũ môn, con nào vượt qua được thì hoá thành rồng. Văn học dùng để chỉ sự thành đạt hoặc giác ngộ.

[45] Chung Lăng chén tiễn: Xưa La ẩn đi thi qua bến Chung Lăng, gặp nàng Kiều Vân Anh vốn là ca kỹ, bèn cùng nhau giao hoan ở ngay bến sông. Khi chia tay nâng chén hẹn ngày vinh qui bái tổ. Sau mười hai năm La ẩn thi đi thi lại mà không đỗ, qua lại bến sông xưa thấy Vân Anh vẫn chưa lấy chồng, bèn bỏ thi mà ở lại kết tóc se duyên cùng nàng.

[46] Tuyền Đài: tức âm phủ (cùng nghĩa với Hoàng Tuyền, Cửu Tuyền, suối

vàng, nơi chín suối...)

[47] Nước đen: tình trạng ô nhiễm ở các con sông hiện giờ đã ở mức báo động. Các phân tích hoá học cho hay trong một gram nước sông Cự Lương phía bắc tỉnh Hà Tây có tới 0,28 gram dioxit carbon, 2,53 gram các hợp chất lưu huỳnh, 0,012 gram chất thải phóng xạ...

[48] Hoàng Hoa: tên một thiên trong Kinh Thi, kể về việc vua nhỏ lệ tiễn đưa sứ thần. Còn có nghĩa là nơi đồn thú xa xôi. Tuy vậy địa danh được miêu tả ở đây là bến Hoàng Hoa trên sông Trường Giang, nơi có chợ Hoàng Hoa Thị nổi tiếng về thuỷ sản. Tương truyền Hoàng Hoa thị có món gỏi tôm đặc biệt, được chế biến từ thịt cá ngừ khiến thực khách rất khoái khẩu.

[49] Co đôi cật: Trong tuyệt kỹ của một vài môn phái võ lâm, khi nguy cấp hay sợ hãi võ sư có thể đưa hai tinh hoàn ẩn vào trong bụng, nhằm tránh va chạm. Nhưng thật ra việc co đôi cật là bản năng tự vệ bình thường của con người, nhà văn rừng rú Tzducoc có kể trong hồi ký rằng một lần ông bị voi châu Phi đuổi gáp, sợ hãi chạy thúc mạng, khi thoát hiểm sờ xuống dưới thì thấy không còn gì nữa. Phải hai ba ngày sau mới phục hồi như cũ.

[50] Khúc Nam Quân: khúc tình ca nổi tiếng về độ ngắn, cả bản chỉ gồm 2 nốt 1 nhịp, tả tâm trạng tha hương của người thiếu nữ phương Nam.

[51] Khúc Vũ Tần Phong Hoa: khúc nhạc lớn thời tiền sử, do Sư Thoát sáng chế để phục vụ công tác trị thuỷ. Gồm 4 chương: Daso Allegro, Ajinomoto du Rondo, Lego Allegretto và Viagra Adagio. Mỗi chương kéo dài một giờ ba khắc, đặc biệt chương 2 (Ajinomoto du Rondo) có thể kéo dài tùy ý phụ

thuộc tâm trạng người chơi. ở đây có sự hiểu lầm: khách yêu cầu chơi khúc Nam Quân nhưng Linh San lại chơi khúc Vũ Tàn Phong Hoa.

[52] Bá Nha, Tử Kỳ: Bá Nha chơi đàn thiên hạ không khen không chê, duy có Tử Kỳ khi nghe xong cứ tấm tắc khen mãi, Bá Nha lấy làm cảm động mà coi tử Kỳ là tri âm (tri âm có nghĩa là hiểu tiếng đàn, cũng là từ có nguồn gốc từ tích này). Sau Tử Kỳ gặp tử nạn, Bá Nha bèn đập đàn mà than rằng: “Tử Kỳ chết đi ta còn chơi đàn làm gì nữa”. Văn học dùng tích này để chỉ người tri kỷ.

[53] Châu về Hợp Phố: Xưa quận Hợp Phố nổi tiếng nhiều ngọc quý, dân thường đi mò ngọc đổi lấy lương ăn. Do chính sách cai trị của tham quan, ngọc lần hồi bỏ đi hết. Sau quan Thái thú Mạnh Thường về loại bỏ các tệ nạn, thương dân như con, ngọc lại trở về nhiều như xưa.

[54] Thạch kê: Là một bộ phận trên cơ thể của Hồ tinh, dưới rốn 3 thốn (ở người không có bộ phận nào tương tự), khi hưng phấn thường ngoáy tròn. Thạch kê giống như thê căn cước của loài Hồ, càng to thì càng đa tình. Nhìn thạch kê các đạo sĩ có thể đoán nhận phép thuật cũng như thời gian tu luyện của Hồ ly một cách khá chính xác.

[55] Khúc Xuân Qui: Một đêm quan phủ Phong Lương cùng Sư Bật là nhạc sĩ đương thời đi tuần thú Tô Châu, gặp nàng Xuân Qui đang tắm dưới trăng. ánh trăng rọi trên da thịt một màu trắng thuần khiết, gợi cảm vô cùng. Quan bèn xuống ngựa cởi bỏ hoàn toàn quan phục rồi xin mỹ nhân cho tắm. Hai người đùa vui cả đêm dưới trăng. Nào ngờ vì tắm đêm, gió lạnh, quan cảm hàn chết. Sư Bật thương quá bèn cảm tác bài Xuân Qui để ngợi ca mối tình

chốc lát ấy.

[56] Sắt tiêu: Sắt là cây đàn Sắt, tiêu là cây sáo. Thời thượng cổ Sư Thúc vô tình nhặt được mai rùa hoá thạch, căng ba sợi dây thép lên mà chế thành đàn Sắt, khi gảy tiếng ngân vang vô cùng. Lại cắt thân cây trúc, dùi ruột khoét lỗ mà chế nên cây sáo, khi thổi hơi vào thấy vi vút như tiếng gió. Hai nhạc cụ này trong một khúc tổng phổ thường được phối để đối đáp qua lại, miêu tả lời chim chóc muông thú trao đổi tâm tình.

Nguồn: DacTrung

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003